

Avtorica: Ema Batagelj, 8. razred
Mentorica: Petra Kodre
Vse fotografije so iz osebnega arhiva.

Sreča(n)je pod Triglavom

Bil je lep poletni večer. Posedala sem na balkonu, dokler mi ni zazvonil telefon. Pogledala sem in bil je moj dedek, moj dragi nono. Oglasila sem se. Povabil me je, da bi me pojutrišnjem peljal na izlet na Triglav, najvišji slovenski vrh, naš simbol in ponos. Bila sem vesela, saj sem si tega že dolgo želela, poleg tega pa je vsak planinski izlet z nonotom posebno doživetje in tudi tokrat sem si to obetala.

Naslednji dan sem že zjutraj odšla k njemu, da se pripraviva in drugo jutro že navsezgodaj kreneva na pot. V nahrbtnik sva poleg toplih oblačil, rezervnih majic, kreme in kape za zaščito pred soncem dala še veliko vode, nekaj sendvičev in temno čokolado za moč. Na internetu sva si ogledala slike poti na Triglav. Izbrala sva pot s Pokljuke in se že vnaprej veselila vzpona s Kredarice do vrha, saj je pot tam zavarovana s klini, jeklenico in skobami. Pripravila sva si še dobre pohodne čevlje, palice, čelado in prvo pomoč, za katero pa sva oba upala, da je ne bova rabila. Pripravljena sva bila na odhod.

Naslednje jutro sva že zgodaj zjutraj krenila na pot. Vozila sva se v smeri severa proti Bohinju in z vožnjo zaključila na Rudnem polju na Pokljuki. Tu sva si oprtala vsak svoj nahrbtnik in se podala v hrib.

Že čez dobre pol ure sva se že prvič odpočila in ne dolgo za tem se nama je približal še en planinec. Moj nono ga je pozdravil: »Dober dan, gospod Jakob Aljaž!«

Začudila sem se: »Kako, Jakob Aljaž je vendar živel pred 120 leti.«

Gornik se je zasmel: »Ja, nisem Aljaž, ampak France, a mi vseeno laska, če me kdo pokliče za Aljaža. Pravijo, da nadaljujem z njegovim poslanstvom.«

Takrat sem spoznala, da sem srečala dovškega župnika Franceta Urbanijo, poznanega tudi pod imenom *triglavski župnik*. Veselilo me je, da je prisedel k nama, saj sem v tem videla priložnost, da mu zastavim nekaj vprašanj in v našem šolskem časopisu objavim intervju z njim. Med najinim pogovorom se je v mojih mislih že izoblikoval osnutek časopisnega članka.

Intervju z Jakobom Aljažem

V tokratnem intervjuju vam predstavljamo zavednega Slovenca in ljubitelja gora. Mnogi mu pravijo triglavski župnik ali pa kar Jakob Aljaž, saj je on tisti, ki je ponovno zgradil porušeno Aljaževo kapelico na Kredarici in zdaj vodi bogoslužje v njej. Je tudi pobudnik in eden od organizatorjev zdaj že tradicionalnih Aljaževih dni ter najbolj zaslužen za postavitev kipa Jakobu Aljažu ob 100-letnici njegovega prihoda na Dovje. Za naš časopis je odgovoril na nekaj vprašanj.

»Gospod Urbanija, kaj vam pomenijo gore?

Gore bogatijo. Dajejo nam vztrajnosti, učijo nas sočutja in skrbi za tiste, ki na poti omagujejo, ali pa ponižnosti ob priznanju, da smo sami obnemogli in potrebujemo počitek. V gorah so naša srca bolj odprta za druge, saj vse delimo med seboj – od čokolade pa do obličev, če je potrebno. Nenazadnje pa gore nudijo tudi veliko prečudovitih pogledov in razgledov, skrivnostnih sotesk, dolin in žuborečih izvirkov in potokov. Tu se ves trud poplača.

Kaj najbolj občudujete pri Jakobu Aljažu?

Jakob Aljaž je bil res velik Slovenec. Njemu se imamo zahvaliti, da vrh Triglava ni prišel v nemške roke. Za ceno 1 goldinarja, za katerega bi takrat dobil 4 steklenice kisle vode, je 15. aprila 1895 z občinama Dovje in Mojstrana sklenil kupno pogodbo o odkupu 16 m² zemljišča vrh

Triglava in tako rešil slovenski ponos. Triglav je bil zanj sveta gora. Tudi jaz želim pomagati naslednjim rodovom, da bodo cenili vsako ped slovenske zemlje, občudovali naše gore in se navduševali nad pohodništvom. Saj veš, dandanes mladina sedi pred računalniki in grizlja kokice, namesto da bi se v naravi naužila svežega zraka.

Je Triglav za vas najlepša slovenska gora?

Zagotovo sodi med tiste, do katerih imam poseben odnos, ampak takih je več. Poseben odnos imam na primer tudi do Rzenika, kjer smo obnovili Mlakarjevo bajto. Veliko spoštovanje čutim do njegove severne stene, ki je bila vedno preizkušnja za slovenske himalajce.

Kaj pa rastlinstvo in živalstvo v Julijcih? Je enako kot npr. v Karavankah?

Ja. Rastlinstvo v obeh je značilno alpsko. Najbolj pogoste so planika, alpski zvonček, alpska velesa, zoisova zvončica, avrikelj, dvocvetna vijolica, alpska mašnica in še druge. Vse te pa so zaradi svoje redkosti zaščitene in jih ne smemo trgati. Živalstvo je podobno kot drugod. Značilni so gamsi, jeleni, alpski kozorogi, srne, zajci, različni ptiči (planinski orel), svizec, alpska kavka in brkati ser, pogosti pa so tudi razni plazilci – kače in planinski močeradi.

Kolikokrat ste že bili na Triglavu in katero pot na vrh bi svetovali začetnikom?

Oh, kdo bi vedel! Bil sem tolikokrat, da sploh ne štejem več. Držal sem se Aljaževega nasveta: pojdi na Triglav po vseh možnih poteh. Bil sem tudi v Severni steni. Na Triglavu sem kot doma, ampak vseeno ga na gre podcenjevati. Pot je zahtevna in potrebna je dobra kondicijska pripravljenost. Povprečna časovna dolžina poti v eno smer je 6 ur. Tistim, ki gredo prvič, svetujem prav to pot, torej s Pokljuke. Vodi mimo Kredarice, kjer se lahko odpočijemo ter pripravimo za vzpon na vrh. Pot je dobro zavarovana in nas s pomočjo klinov in nekaj jeklenic pripelje do Aljaževega stolpa. Pri vzponu priporočam komplet za samovarovanje, pa nikar ne pozabite na čelado, saj je že mnogim rešila življenje. V dobri uri boste na vrhu. Razgled od tam je naravnost čudovit! Ob jasnem vremenu na levo pogled seže do Rža, na desno do Debele peči, na obzorju pa lahko vidimo tudi Visoke Ture. Skoraj zavidam tistim, ki lahko gredo prvič. Jaz pravim, gora ni nora, nor je tisti, ki bi lahko šel gor, a ne gre.

Kako pa je s tem, da si pravi Slovenec šele takrat, kadar prideš na Triglav?

Ja, Triglav je res naš velik ponos in zato pravimo, da je za vsakega Slovenca skoraj nujno, da se enkrat povzpne na njegov vrh. S tem se pokloniš našemu najvišjemu dvatisočaku in njegovemu »rešitelju« Jakobu Aljažu. Vendar pozor: precenjevanje lastnih moči pomeni podcenjevanje gore! Zato je Triglav za nekoga, ki težko hodi, lahko tudi Šmarna gora ali kak kuceljček, ki ga ima pred nosom. Za nekoga, ki mu gre težko računanje, je Triglav lahko tudi pozitivna ocena iz matematike. Bistveno v obeh primerih je to, da verjameš, da boš prišel do svojega stolpa in ti ni odveč vlaganje napora, ki je za to potreben. Če razmišljamo na ta način, je res nujno, da gre vsak na Triglav.

Želela sem še nekaj pripomniti, a žal – gospod Urbanija je prejel nujen telefonski klic in moral se je obrniti in pomagati nekemu, ki je v dolini potreboval njegovo pomoč. Pomislila sem, da mu je najbrž hudo, ker ne bo mogel nadaljevati poti, a kot bi vedel, kaj se mi pleče v glavi, je povzel misel nekega alpinista, ki pravi, da je treba gore imeti rad tako, da lahko rečeš »NE«. Dodal je še, da je iz številnih srečanj z ljudmi spoznal, da je vsak človek čudovita gora, včasih prijazna, drugič nedostopna in težavna. Ne glede na to pa vsakdo potrebuje nekoga, ki ga ima rad in vzame zares. Včasih zgolj pogovor bolj utruji, kot če bi prišel z vrha Triglava. Potem je utihnil, me pogledal v oči, mi krepko stisnil desnico in se po kratkem zbogom že namenil proti dolini.

Z nonotom sva ostala sama. Nekaj trenutkov sva se prepustila tišini in v najinih srcih je odmevalo to, kar sva pravkar doživela. Mislim, da sem šele po tem srečanju do obisti razumela sporočilo legende o Kozorogu, čeprav sem jo že tolikokrat slišala. Zatrdno sem sklenila, da bom iz zaklada, skritega v gorah pod Triglavom, črpala odločnost in življenjsko moč. Od nekje daleč pa je kot neslišen pozdrav in spodbuda obenem odmevalo: *Srečno, Kekec*. Čutila sem, da sem res srečna.

